ΕΤΟΣ Θ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1895 Ἀριθ. 409

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπό 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Εστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐν εἰκοσαήμερονἐντῷ Ἀρσακείῳ.—Ἡ ἀνακρίβεια (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Ραλλοῦ Μουρούζη Α'.—Ἦλθε καὶ πάλιν (ποίημα ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη Δασκαλοπούλου).—Ἀπὸ Βώλου εἰς Πορταριὰν Ε'.—Τὰ Κυριακὰ Σχολεῖα.—Γυναικεῖος κόσμος (ὑπὸ φιλοκάλου).—Ὁ κ. Καμπούρογλους Γεν. Γραμματεύς.—Ἀδελφότης Ἡρακλειωτῶν.—Τα βραβεῖα τῶν ἐργοστασίων Καρουσταμάτη.—Βιβλία.—Ἀλληλογραφία.—Θέατρον.—Συμβουλαί.—Συνταγαί.—Ἐπιφυλλίς.

ΕΝ ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ
ΕΝ ΤΩι ΑΡΣΑΚΕΙΩι

Νὰ δεχθῶ, νὰ μὴ δεχθῶ! Ὄχι δὲν θὰ δεχθῶ! Πῶς! νὰ χάσω τὸν μῆνα τῶν διακοπῶν μου; νὰ χάσω τὸ ἐτήσιον ταξεῖδι μου; Νὰ κλεισθῶ μὲ τὴν ἀφόρητον αὐτὴν ζέστην μέσα εἰς τέσσαρας τοίχους καί, δίκην ἱερεξεταστοῦ, νὰ συντελέσω εἰς τὸ μαρτύριον ἑκατὸν ὀγδοήκοντα δύο νέων κορασίδων; Νὰ περιβληθῶ την τήβεννον τοῦ ψυχικοῦ δημίου καὶ να αισθάνωμαι ὅτι ἐν βλέμμα μου, ἐν κίνημά μου, μία σύσπασις τῶν ὀφρύων μου ἠμπορεῖ νὰ κάμνῃ νὰ παγώνῃ εἰς τὰς φλέβας τὸ αἷμα τόσων δυστυχῶν θυμάτων τοῦ ἀκαταλογίστου παιδευτικοῦ μας συστήματος; Ὄχι. Δὲν θὰ δεχθῶ.

Αὐτὴ ἦτο ἡ τελευταία ἀπόφασίς μου. Καὶ ὅμως τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ παρελθόντος μηνός εὑρισκόμην μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς ἀχανῆ στοάν, διαμέρισμα ἡμιτελές, μὲ μεγάλας ξυλίνας δοκοὺς ἀντὶ ὑποστέγου, κείμενον εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ μεγάλου τετραγώνου τοῦ Ἀρσακείου. Ἡ ἀπόφασις εἶχε ληφθῆ τὴν τελευταίαν στιγμήν. Métier obliğe. Ἀφοῦ ἀπὸ δεκαετίας ἀνέλαβον τὸν ἀγῶνα τῆς μορφώσεως τοῦ φύλου μου, ὤφειλον βεβαίως νὰ δραχθῶ τῆς εὐκαιρίας, ὅπως ἐκ τοῦ πλησίον μελετήσω τὸν τρόπον καὶ τὰ συστήματα, δι' ὧν ἡ χώρα παρασκευάζει τὴν μόρφωσιν τῶν Ἑλληνίδων μας.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσίς μου ἦτο ὀλίγον περίεργος. Ἀνεμνήσθην τῶν μαθητικῶν μου ἐτῶν καὶ τῆς ἀκαταστασίας, ἥτις ἐχαρακτήριζε τὰς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων. Θόρυβος, φωναί, θρανία σκονισμένα, ἐπιστάτριαι δύστροποι, καθηγηταί, διευθύντριαι, ἐπιμελήτριαι, παιδιά, ἐπιτροπή, ὅλα αὐτὰ ἄνω κάτω, χωρὶς κανεὶς νὰ εἰξεύρῃ τὴν θέσιν του, χωρὶς κανεὶς νὰ ἀκούῃ ἢ νὰ ἀκούεται. Ἄγνωστοι μεταξύ μας ὅλοι οἱ τῆς ἐπιτροπῆς. Κύριός τις, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνομαι σπεύδει νὰ μοι τιτλοφορηθῇ ὡς χριστιανὸς ἀναμορφωτὴς τῆς κοινωνίας, πολλὰ ἔχων νὰ εἴπῃ καὶ συζητήσῃ μετ' ἐμοῦ, ἀλλ' ὄχι μέλος τῆς ἐπιτροπῆς. Σπεύδω ἀμέσως νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὴν ἐπιφανῆ αὐτὴν ἐξοχότητα, προτιμήσασα νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὰς ἐναγωνίως προσβλεπούσας με μαθητρίας.

* *
*

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπιφαίνεται ὁ κ. Παπασωτηρίου, πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς καὶ γίνεται ἡ πρώτη ἀπόπειρα πρὸς τακτοποίησιν θρανίων καὶ ἀνθρώπων. Πρᾶγμα δύσκολον πολύ, ἐὰν ψυχολογήσῃ τις ἐπὶ τούτων ὡς καὶ ἐπὶ ἐκείνων.

Οἱ ἄνθρωποι εὑρίσκονται εἰς πυρετώδη κατάστασιν. Γονεῖς καὶ παιδιά, διευθύντριαι καὶ καθηγηταί, ὅλοι αὐτοὶ ὑπὸ τῆς αὐτῆς κατέχονται συγκινήσεως, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πόθου, ὑπὸ τῶν αὐτῶν φόβων καὶ ἐλπίδων. Τὸ *δίπλωμα* ὡς χρυσοῦν δέρας, τὸ δίπλωμα ὡς παράσημον τιμῆς, τὸ δίπλωμα ὡς ἱκανοποίησις κόπων καὶ θυσιῶν, τὸ δίπλωμα ὡς θεία χάρις, ὀφείλουσα νὰ δίδεται εἰς ἐκλεκτοὺς καὶ μὴ ἀδιακρίτως, ἰδοὺ τὸ γενικὸν ἀντικείμενον τῶν σκέψεων ὅλου αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Εἶναι τὸ τετράγωνον ἐκεῖνο χαρτὶ ὁ θεὸς τῆς ἡμέρας, εἶναι μία φωτεινὴ ἀκτὶς εἰς τὸν ἄγνωστον οὐρανὸν τοῦ μέλλοντος, εἶναι εἷς φάρος σωτηρίας εἰς τὸ τρικυμιῶδες πέλαγος τῶν ἀγώνων τῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ ἄρτος τῆς ὀρφανῆς, τὸ φόρεμα τῆς πτωχῆς, ὁ τίτλος πρὸς ἐπιτυχεστέραν ἀποκατάστασιν τῆς ἀνέτως ζώσης, ἡ τιμὴ καὶ ὁ ἔπαινος τῆς πλουσίας. Ἀλλ' εἶναι ἐνταῦτῷ

ὁ ἔλεγχος τοῦ σχολείου, ἡ τιμή, ἡ ὑπόληψις, ἡ ἱκανοποίησις, ἡ ἠθικὴ ἀμοιβὴ τῶν ἐργαζομένων ἐν αὐτῷ. Εἶναι ἡ ἐξόφλησις τοῦ συναλλάγματος τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα, ἡ ἀπότισις τοῦ χρέους τούτων πρὸς ἐκείνους διὰ τὰς θυσίας καὶ τὰς φροντίδας, εἰς ἃς ὑπεβλήθησαν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, ὁ γνώμων τῆς ἐκτιμήσεως τῆς πνευματικῆς δεξιότητος, τὸ μέτρον τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ εἰσαγομένου εἰς τὴν ζωὴν πρὸς τὸν εἰσηγήτορα καὶ ὁδηγὸν αὐτοῦ

Δικαιολογεῖται λοιπὸν πληρέστατα ἡ πυρετώδης συγκίνησις, ἥτις κατέχει τὰς ψυχὰς ὅλων, καὶ ἡ ἀγωνία ἥτις διὰ κυανερύθρων κηλίδων χρωματίζει τὰ πρόσωπα, ἀνθηρὰ καὶ ἐρρυτιδωμένα, τῶν γονέων, διδασκάλων καὶ μαθητριῶν.

***

Καὶ ἡ πυρετώδης αὐτὴ κατάστασις δὲν δύναται νὰ κατευνασθῇ,ἐφ' ὅσον ἑκάστη μαθήτρια δὲν λάβῃ τὴν θέσιν της, καὶ κάθε θρανίον τὴν ἰδικήν του. Πρέπει μάλιστα νὰ προταχθῇ ἡ τῶν τελευταίων, ἵνα ἐπιτευχθῇ ἡ τῶν πρώτων. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται ὁλόκληρος ἐπανάστασις. Ὅλαι αἱ τάξεις τοῦ Ἀρσακείου θὰ ἀναστατωθοῦν, ὅλα τὰ γηραιὰ καὶ ἠκρωτηριασμένα θρανία θὰ ἐκτοπισθῶσιν ἵνα ἀρκιῶς ἐπὶ τῶν σκληρῶν νώτων των ὑποστηρίξουν τὰ κλονιζόμενα ἐκ τῆς συγκινήσεως σώματα τόσων ὑποψηφίων τοῦ ἔθνους πνευματικῶν μητέρων.

Καὶ σύρονται ἀπ' ἐδῶ καὶ ὠθοῦνται ἀπ' ἐκεῖ, καὶ στενάζουν τρίζοντα, καὶ ὑπὸ τὸ σκονόμακτρον τῆς αἰωνίως μεμψιμοιρούσης κυρ Ἀγγελικῆς ἀποκαλύπτεται μετὰ ἡρωϊκὸν ξεσκόνισμα ἡ ὄψις των. Συμμετέχουν ἐν μιᾷ λέξει ὅλων τῶν βασάνων τῶν μαθητριῶν, ἃς ἀνέπαυον ἄλλοτε παιδάκια εὐτυχῆ ἀπὸ τοὺς κόπους παιγνίων καὶ ἁλμάτων, ἐνῶ σήμερον πρόκειται, ἐκεῖ, ἐπ' αὐτῶν τῶν γραφείων των, αὐτοὶ αὗται νὰ ὑπογράψουν τρέμουσαι τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν των.

Δύο ὧραι εἶχον παρέλθει καὶ μόλις ἀρχίζει νὰ ἀποκαθίσταται ἡ τάξις. Κατορθόνω τέλος νὰ ἴδω, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, ὅλους τοὺς κυρίους μεθ' ὧν ἐκλήθην νὰ συνεργασθῶ.

Πρόσωπα καὶ ὀνόματα κατὰ τὸ πλεῖστον ἄγνωστα μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης. Φυσιογνωμίαι πᾶν ἄλλο ἢ δασκαλικά. Τύποι ἐντελῶς ἰδιόρρυθμοι καὶ πρωτότυποι. Ὁ κ. Ζῆκος Ρώσσης, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ πρῶτος ὃν λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσω, ὁμοιάζει μὲ τὴν μακρὰν ρεδιγκόταν του καὶ τὸν πλατύγυρον μελανὸν πῖλόν του μὲ pastor διαμαρτυρόμενον. Εἰς ἓν πρόσωπον ἀσθενικὸν ἐκ τῆς διδασκαλίας καὶ ἐκ τῶν κόπων εὑρίσκονται κολλημένοι δύο ὀφθαλμοί, μικροί, στρογγύλοι, λαμπυρίζοντες καὶ ἀεικίνητοι. Πᾶν βλέμμα, πᾶσα κίνησις, πᾶσα λέξις, πᾶσα στροφὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ προδίδει διακρῆ νευρικὴν ἔξαψιν, ἥτις ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἕξεως ἀποτελεῖ τὴν κανονικὴν πλέον ἰδιοσυγκρασίαν του. Ὁμιλεῖ ταχέως καὶ μετὰ πᾶσαν φράσιν, ἀτενίζει ἀστραπηδὸν, αὐτομάτως, ἀσυνειδήτως, σχεδὸν ἕνα ἕκαστον τῶν μεθ' ὧν συνδιαλέγεται, ὡς ἵνα μαντεύσῃ τὰς σκέψεις των. Τῆς παλαιᾶς κάπως σχολῆς ὀπαδός, ἐξακολουθεῖ νὰ ὀνομάζῃ τὰς μαθητρίας *κοράσια*, καὶ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τύπους ἐντελῶς ἀσημάντους. Καίτοι θεολόγος, φαίνεται ὅμως κάτοχος τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν τῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ συντακτικοῦ, δυνάμενος νὰ ὑποστῇ συναγωνισμὸν καὶ μὲ αὐτὸν τὸν κ. Ράνταν.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κηρύσσεται εὐαγγελικώτατα ὑπέρμαχος τῶν ἀδικουμένων, συνηγορῶν ὑπὲρ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ διδασκαλείου Σύρου εἰς ὃν δὲν ἐπετράπη ἡ ἐν ταῖς γραπταῖς ἐξετάσεσι παραμονή, ἐνῷ ἐπετράπη αὕτη εἰς τὰς κ. κ. διευθυντρίας τῶν λοιπῶν Παρθεναγωγείων.

Πρὶν ἢ προφθάσω νὰ συμπληρώσω τὴν ἐπὶ τοῦ κ. Ρώσση μελέτην μου ὁ κώδων τοῦ κ. Παπασωτηρίου σημαίνει. Αἱ θύραι κλείονται καὶ ἀναμένω νὰ κληθῶμεν πρὸς σύνταξιν προγράμματος τῶν ἐργασιῶν μας.

Η ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΑ

Μεταξὺ τῶν ἀξιούντων ὅτι γινώσκουσι κατὰ γράμμα τοὺς κοινωνικοὺς τύπους καὶ τὴν ἐθιμοταξίαν συγκαταλέγεται μέγας ἀριθμὸς προσώπων, ἅτινα ἀμελοῦσιν ἐν τῶν σπουδαιοτέρων αὐτῆς παραγγελμάτων, τὴν ἀκρίβειαν.

Παρὰ ταῖς πολλαῖς τῶν γυναικῶν, ἡ ἀνακρίβεια θεωρεῖται θελκτικὴ ἀνοησία, ἣν δὲν θέλουν νὰ διορθώσουν, φρονοῦσαι ὅτι χάνουν χάριν τινά. Τὸ παιδικὸν ὕφος, ἡ ἐλαφρότης ἡ ἀστασία εἶναι σήμερον σοβαρὰ ἐλαττώματα.

Ἡ ἀνακρίβεια, σοβαρώτερον τῶν ἄλλων, προκύπτει ἐκ τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ματαιότητος, τῆς ἐλλείψεως λεπτότητος καὶ τῆς ἀμελείας. Ὁ ἐγωϊσμός, μονομερῶς λαμβανόμενος, δὲν ἐπαρκεῖ διὰ νὰ παραγάγῃ τὴν ἀνακρίβειαν. Τὰ ἄτομα, ἅτινα κέκτηνται τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, δεικνύουσι διὰ τῶν πράξεων αὐτῶν εἶδος ὑπεροχῆς, ἥτις παρέχει εἰς αὐτὰ ἰδιαίτερα προνόμια, ὧν καταχρῶνται ἄνευ τύψεως. Ἄλλα πάλιν εἶναι ἀνακριβῆ, διότι ἡ ἀμέλεια εἶναι τὸ πρῶτον προσὸν τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν.

Λησμονοῦν τὴν ὥραν μιᾶς συνεντεύξεως, διότι ἄλλη ὑπόθεσις, κατεπείγουσα ἐμποδίζει ἀπὸ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος τούτου καὶ μέμφονται τὴν ἀνακρίβειαν τῶν ἄλλων, ὅταν αὕτη πληγόνῃ τὴν ἐπὶ τούτων φαινομενικὴν ὑπεροχήν. Ἐὰν ἐπὶ μακρότερον ἀναλύσωμεν τὴν ἀνακρίβειαν, θὰ θίξωμεν ζητήματα σοβαρώτερα, ἀλλ' ἅτινα εἶναι δυστυχῶς ἀχώριστα ἀπ' αὐτῆς. Τιμιότης καὶ εὐσυνειδησία δὲν συνδυάζεταί ποτε μετὰ τῆς ἀνακριβείας. Δι' ἄνθρωπον εὐσυνείδητον πᾶσα ὑποχρέωσις εἶναι ἱερά. Οὗτος τηρεῖ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔδωκε, καὶ ποτὲ δὲν προτιμᾷ τὰ ἑαυτοῦ συμφέροντα ἀπὸ τὰ τοῦ ἄλλου.

Ἡ ἀνακρίβεια δὲν συμβαδίζει μετὰ τῆς τάξεως. Ἡ πληθὺς τῶν ἐνασχολήσεων δὲν πρέπει νὰ τίθεται ὡς πρόφασις. Τὰ μᾶλλον ἐνησχολημένα πρόσωπα εἶναι καὶ τὰ μᾶλλον ἀκριβῆ. Αἱ ἄργοι, τοὐναντίον πάντοτε διαθέτουν τὰς ὥρας των δίχως ὑπολογισμόν, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν αἰσθάνονται τὸ ἀδίκημα τὸ προσγινόμενον ἐκ τῆς ἀνακριβείας, ἥτις εἶναι ἐλάττωμα ἀσυγχώρητον διὰ τὰς γυναῖκας. Νεᾶνις, ἥτις κάμνει νὰ τὴν περιμένουν αἱ φίλαι καὶ πάντοτε εὑρίσκεται ἐν ἀργοπορίᾳ εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ καθημερινοῦ βίου, ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ γυνὴ προσεκτική, ἔμφρων μήτηρ, ἀσφαλὴς φίλη. Παιδίον, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν εἶναι ἕτοιμον εἰς τὴν ὥραν τῶν μαθημάτων, τοῦ γεύματος, τοῦ περιπάτου ῥιψοκινδυνεύει νὰ καταστῇ ἡ μάστιξ τῆς οἰκογενείας, διότι ὅταν μεγαλώσῃ θὰ προτιμᾷ τὰς διασκεδάσεις ἀπὸ τὰ καθήκοντά του.

Δι' ὅλους τοὺς λόγους τούτους ἡ εὐγένεια ἀπαιτεῖ τὴν αὐστηροτέραν ἀκρίβειαν, διότι ἡ εὐγένεια δὲν εἶναι ἄλλο ἢ τὸ καθῆκον τοῦ ν' ἀπομακρύνῃ τις ἀπὸ τὴν διάνοιαν τοῦ ἄλλου τὴν ὕπαρξιν καὶ τὰς συνεπείας τῶν ἰδίων του ἐλαττωμάτων.

Καλῶς ἀνατεθραμμένη γυνὴ πρέπει νὰ κανονίσῃ τὸν βίον της οὕτως, ὥστε ποτὲ αἱ ἐνασχολήσεις της νὰ μὴ τὴν κάμωσι νὰ λησμονῇ τὰ πρὸς τοὺς ἄλλους καθήκοντά της.

Πρὸς τοῦτο δὲν πρέπει ν' ἀναβάλλῃ τις εἰς τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, οἷον δήποτε καὶ ἂν εἶναι τοῦτο· ἔστω καὶ ἂν εἶναι μία ἁπλῆ ἐπιστολή. Ἡ εὐγένεια δὲν μᾶς κάμνει καλλιτέρους, λέγουσιν οἱ νέοι, αἱ νέαι γυναῖκες, αἱ νεάνιδες. Τοῦτο εἶναι πλάνη, διότι αἱ σταθεραὶ ἕξεις τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς ἀφυσιώσεως εἶναι ἱκαναὶ νὰ διορθώσωσι χαρακτῆρα ὁρμητικόν, ἀνακριβῆ, βίαιον καὶ ἐγωϊστήν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡ εὐγένεια δὲν θὰ εἶχεν ἄλλο ἀποτέλεσμα, ἢ νὰ μᾶς κάμνῃ νὰ φαινώμεθα καλλίτεραι καὶ νὰ κολακεύωμεν τοὺς ἄλλους ὀλιγώτερον δυστυχεῖς, τοῦτο ὤφειλε νὰ ἀρκῇ ὅπως, ὑποβαλλώμεθα εἰς τὴν θυσίαν νὰ εἴμεθα εὐγενεῖς.

Ἑλένη Γεωργιάδου.

ΡΑΛΛΟΥ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

Α΄.

Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ χρυσορρύτου Δουνάβεως, ἐκεῖ ἔνθα ἡ θεὰ Δήμητρα μετέφερε σὺν τῇ ἀνατολῇ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ τὰ πλούσια καὶ μυστηριώδη ἐνδιαιτήματά της, εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῶν πκριστρίων ἡγεμονιῶν, ἐν αἷς ἀπὸ πολλῶν ἤδη δεκαετηρίδων Ἕλληνες ἡγεμόνες ἔφερον τὰ σκῆπτρα τῆς ἀρχῆς, ἐγεννήθη περὶ τὰ τέλη τοῦ λήξαντος αἰῶνος ἡ Ραλλοῦ Μουρούζη.

Ἡγεμονόπαις ἔνδοξος καὶ λατρευτή, γόνος τοῦ περιφανοῦς οἴκου τῶν Μαυροκορδάτων, ἐγένετο δεκτὴ εἰς τὴν ζωὴν μὲ τὰ χρυσᾶ μειδιάματα τοῦ θερμοῦ καὶ ζωογόνου ἡλίου τῆς στοργῆς, τοῦ πλούτου καὶ τῆς δόξης. Ἐπὶ ἀδαμαντοκολλήτου ἀτράκτου αἱ παρὰ τὸ λίκνον της ἐφορεύουσαι τὴν γέννησίν της μοῖραι ἐπέκλωθον τὸ ἀργυροῦν νῆμα τῆς ζωῆς τῶν παιδικῶν καὶ νεανικῶν τῆς παιδίσκης χρόνων.

Ἐὰν ἀγάπη ἄδολος εὐγενῶν καὶ σοφῶν γονέων, ἐὰν ὑγεία, πλοῦτος, τιμαὶ καὶ ἀξιώματα δύνανται νὰ ἀποτελέσουν τὸ ἰδεῶδες τῆς εὐτυχίας ἐν τῇ ζωῇ, βεβαίως ἡ Ραλλοῦ εἶχε γεννηθῆ ὑπὸ ἀστερισμὸν ἐξόχως αἴτιον.

Ἑλληνὶς αὐτὴ καὶ γόνος ἐπιφανοῦς ἑλληνικοῦ οἴκου, ἔφερε σὺν τῷ διαδήματι τοῦ πατρικοῦ ἀξιώματος, τὸ ἄφθιτον καὶ ἔκπαγλον στέμμα τῆς προγονικῆς εὐκλείας, τοῦ ὁποίου αἱ ἀναλαμπαὶ καὶ μετὰ τόσων αἰώνων πάροδον κατηύγαζον ἔτι τὴν οἰκουμένην σύμπασαν.

Διότι ποῖον ἄλλο δεῖγμα τῆς κληρονομικῆς ὑπεροχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἢ αὐτὴ ἡ παρὰ λαοῦ τότε δούλου καὶ ἀπάτριδος,καὶ τῆς δι' αὐτοῦ ὑπολανθανούσης συνεχίσεως τῆς ἐκπολιτιστικῆς δράσεως τῶν προγόνων,ἡγεμονευομένη παρὰ τὸν Ἴστρον καὶ τὸν Δούναβιν πλουσία χώρα, αὐταὶ αἱ τιμαὶ καὶ τὰ ἀξιώματα, ἅτινα κατεῖχον οἱ κατακτηθέντες παρὰ τῶν κατακτητῶν ;

Καὶ δὲν ὑπῆρξεν ἄρα ἔργον ὑπερτάτης τοῦ Δημιουργοῦ προνοίας ἡ τῶν Ἑλλήνων εἰς βαρβάρους λαοὺς ὑποταγή, καὶ ἡ δι' αὐτῶν οὕτω ἀνὰ τὰς διαφόρους τοῦ κόσμου φυλὰς ἐπιτελεσθεῖσα τοῦ πολιτισμοῦ διοχέτευσις ; Τί θὰ ἦσαν σήμερον οἱ Γότθοι καὶ οἱ Κέλται, καὶ οἱ Γαλάται καὶ οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Σάξονες καὶ ὅλοι οἱ τῶν δυτικῶν βορείων χωρῶν λαοί, ἐὰν διὰ τῆς Ρωμαϊκῆς κατακτήσεως δὲν ἐπετελεῖτο ἐν τῇ Ἰταλικῇ χερσονήσῳ ἡ ἀναζώμωσις τοῦ πολιτισμοῦ παρὰ τῶν ἐκεῖ νέαν πατρίδα ἐπιζητησάντων σοφῶν Ἑλλήνων ;

Ὅ,τι δ' ἐγένετο ἐν τῇ Δύσει διὰ τῆς ὑποταγῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος, ἐγένετο καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ διὰ τῆς ὑποταγῆς τῶν Βυζαντίνων εἰς τὸν Ἀσιανὸν τατακτητήν. Ἡ μετὰ τούτων καὶ τῶν διαφόρων σλαυϊκῶν καὶ σκυθικῶν φυλῶν ὡς συνυποταχθέντων συγχρώτισις δὲν ἐπέφερε τὸν ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ προσηλυτισμὸν αὐτῶν καὶ τὸν βαθμιαῖον διὰ τῆς θρησκείας τῆς ἰσότητος ἐκπολιτισμόν των ;

Εἰς τὸν πατρικὸν δὲ μάλιστα τῆς Ραλλοῦς οἶκον ἀντανακλᾷ πρωτίστως ἡ δόξα τῆς ἐπὶ τῶν παριστρίων χωρῶν ἑλληνικῆς ἐπιρροῆς. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτῆς ἀπονεμόμενοι εὐγενείας τίτλοι ἐξηγοράσθησαν ἀναντιρρήτως διὰ τῶν νομίμων μέσων τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ὑπεροχῆς ἐπὶ πάντων τῶν συγχρόνων των.

Προπάτωρ τῆς Ραλλοῦς εἶναι ὁ πρῶτος τοῦ ἑλληνικοῦ ἡγεμονικοῦ ἐν Μολδοβλαχίᾳ οἴκου ἱδρυτὴς Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ὁ ἐξ ἀπορρήτων. Οὗτος δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὁ ἠθικὸς ἀπελευθερωτὴς τῶν περὶ τὸν Πατριάρχην συσπειρωθέντων Ἑλλήνων, κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς ὑπὸ τὸν δουλικὸν ζυγὸν ὑποταγῆς αὐτῶν. Εἰς τὴν νοημοσύνην, τὸ ἔξοχον πνεῦμα, τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας ἐπιστημονικὰς γνώσεις τοῦ ἐπιφανοῦς ἀνδρός, ὁ Μωάμεθ Δ΄. ἐνεπιστεύθη τὰ ἀπόρρητα τοῦ κράτους του, αἰσθανόμενος ὅτι δὲν ἤρκουν μόνον αἱ τῶν βαρβάρων ὁρδαὶ καὶ τὰ αἱμοβαφῆ ξίφη πρὸς διοίκησιν τῶν πολυαρίθμων κατακτήσεών του. Τοιαύτη τιμὴ ἀπονεμηθεῖσα πρώτην φορὰν πρὸς Ἕλληνα ἐνεψύχωσε τοὺς ἐπιφανεστέρους ὑπὸ τῶν ἐκ φόβου ἐκπατρισθέντων, οἵτινες ἀθρόοι ἤρχισαν νὰ ἐπανέρχωνται καὶ συνοικίζωσι τὸ Φανάριον. Τοῦτο ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου ἀπετέλεσε τὴν σημαντικὴν τῶν Φαναριωτῶν Ἑλληνικὴν περιοχήν, ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐκλεκτοτέραν τάξιν τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν οἴκων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τόσον δὲ τὸ ἑλληνικὸν διοικητικὸν πνεῦμα ἐξετιμήθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ πρώτου τούτου μυστικοσυμβούλου τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, καὶ τόσην ὁ Σουλτάνος ἔτρεφεν ὑπόληψιν εἰς τὴν μορρωτικὴν ἱκανότητα τοιούτου πατρός, ὥστε δὲν ἐδίστασε νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Βλαχίας εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Νικόλαον Μαυροκορδάτον κατὰ τὸ 1816. Οὕτω παριστάμεθα πρὸ μοναδικοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ φαινομένου. Ὁ ἀπόλυτος δεσπότης καὶ κυρίαρχος τοῦ δούλου ἑλληνικοῦ λαοῦ ἱδρύει δυναστείαν Ἑλληνικὴν εἰς τὰς πλουσιωτέρας καὶ πολυπληθεστέρας ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν κτήσεών του.

Ὁ πατὴρ τῆς Ραλλοῦς Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος εἶναι ὁ ἔγγονος τοῦ ὑπερόχου ἐκείνου ἀνδρὸς, ὁ ἀνακηρυχθεὶς ἡγεμὼν κατὰ τὸ 1875, ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ ὁποίου ἡ μέλλουσα τοῦ ἡγεμονόπαιδος Μουρούζη σύζυγος ἐγεννήθη.

Δαψιλῶς λοιπὸν ὑπὸ τοιούτου περιφανοῦς οἴκου ποικισθεῖσα ἠδύνατο καὶ μόνον διὰ τῶν κληρονομικῶν ἀρετῶν καὶ προνομίων νὰ ἀναδειχθῇ. Ἀλλ' ἡ φύσις, ἡ ὑπέροχος αὕτη τοῦ παντὸς καλλιτέχνις, δὲν ἔμεινε καὶ αὐτὴ ἀμέτοχος εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς εὐτυχίας τῆς νεκρᾶς ἡγεμονόπαιδος.

Τὸ κάλλος, τὸ πολύτιμον τοῦτο κόσμημα τοῦ παντός, τὸ δημιουργοῦν, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐπίζηλον καὶ μοναδικὴν διὰ τὰς γυναῖκας θέσιν, τὸ κάλλος τὸ ἐλεύθερον τοῦτο διαβατήριον καὶ

τὸ ἀκαταμάχητον ὅπλον διὰ πάντα τῆς ζωῆς ἀγῶνα ἐστόλιζε μὲ ὅλας τὰς χάριτας καὶ τὰ θέλγητρά του τὴν ἐπίδοξον τοῦ Βλαχικοῦ θρόνου ἡγεμονίδα. Ἀκαταμαχήτως ὡραία ἐκύλλυνε τὸν βίον τῶν οἰκείων διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς γοητείας της, λησμονοῦσα ἑαυτὴν καὶ ὡσεὶ μὴ συνείδησιν ἔχουσα τῆς ἐν πᾶσιν ὑπεροχῆς της.

Ἡ κοινωνικὴ θέσις τοῦ πατρός της ἐτέβαλλεν αὐτῇ τὴν ἐκτέλεσιν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων κοινωνικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν, εἰς ἃς μετὰ παραδειγματικῆς ἀγαθότητος καὶ χάριτος ἀνταπεκρίνετο. Ὑπῆρξεν ἡ παρήγορος τῶν δυστυχῶν καὶ ἡ προσωποποίησις τῆς Θείας Προνοίας διὰ τὰ ὀρφανὰ καὶ ἄστεγα ἅτινα ἐπεκαλοῦντο τὴν συνδρομήν της.

Οὕτω ὁ παιδικὸς καὶ νεανικός της βίος διέρρευσεν εὐτυχὴς καὶ ἀνέφελος, ἐν τῇ θαλπερᾷ ἀτμοσφαίρᾳ τοῦ εὐγενοῦς ἡγεμονικοῦ οἴκου τοῦ πατρός της, καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ λατρείᾳ τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας, ἐν ᾗ ἔζη καὶ ἧς ἐγένετο τὸ περιφανὲς ἀγλάϊσμα καὶ σέμνομα.

ΗΛΘΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

Ἦλθε καὶ πάλι στὴ γλυκειά, στὴν ποθητὴ πατρίδα
Σὰν πού 'ρχεται καὶ τὸ πουλὶ στὴν πρώτη του φωλιὰ
Κ' ἔχει γεμάτη τὴν καρδιὰ θάρρος, χαρὰ κ' ἐλπίδα
Γιατ' ἦρε πάλι τὴ θερμὴ τῆς μάννας ἀγκαλιά.

—

Τὸν οὐρανὸ τῆς 'Αττικῆς καὶ πάλι ἀντικρύζει·
Τὰ κάλλη τῆς 'Αθήνας μας θωρεῖ τὰ ζηλευτά·
Ὁ Παρθενών μας ὁ καλὸς τὴν βλέπει καὶ δακρύζει
Κ' ὁ Ὑμηττὸς ἀπὸ 'ψηλὰ τὴν γλυκοχαιρετᾷ.

—

Στὴν ἄκρη τοῦ Φαλήρου μας καὶ πάλι καταιβαίνει,
Λούζει τ' ἀφρόπλαστο κορμὶ σὲ κρύστελλα νερὰ
Κ' ἡ γαλανή μας θάλασσα σὰ μάννα τὴν προσμένει
Τὴν ἀγκαλιάζει, τὴ φιλεῖ μ' ἀγάπη τρυφερά.

—

Τὴς φίλες μας, τὴς παιδικὲς καὶ πάλι ἀνταμώνει,
Δηγᾶται τὰ ταξείδια της, θυμᾶται τὰ παληὰ
Κ' εἶνε χαρούμε', εὐτυχὴς γιατὶ δὲν εἶνε μόνη
Ἀλλὰ . . . στερεῖται μιᾶς ψυχῆς, τ' ἀδελφικὰ φιλιά. . .

Ἐξ Ἀγυιᾶς **Κρυσταλλία Χρυσοβέργη Δασκαλοπούλου**

ΑΠΟ ΒΟΛΟΥ ΕΙΣ ΠΟΡΤΑΡΙΑΝ

Νομίζω ὅτι ὠνειρευόμην τὸ μικρὸν ἀγροτικὸν σχολεῖον τῶν Λεχωνιῶν, ὅταν αἴφνης κτύπημα τῆς θύρας ἠχηρὸν μὲ ἀπέσπασεν ἀποτόμως τοῦ ὕπνου.

Τὸ διὰ τῶν ἡμικλείστων παραθύρων ὑπεισερχόμενον ἤδη φῶς, μὲ μίαν φωτεινὴν ἀκτῖνα παίζουσαν ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος τῆς κλίνης μου, μὲ μετέφερε διὰ τῆς νυσταλαίας φαντασίας μου ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τοῦ ἐργοστασίου Καρτάλη. Οὕτω τὰ ἀνὰ τὴν δραπέτιδα ἐκείνην φωτεινὴν γραμμὴν ἀνακαλλόμενα χρώματα τῆς ἴριδος μοὶ παρέσχον καὶ ἅπαξ ἔτι ἐν θαυμασίᾳ ὀνειροπάτῃ τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῶν χρωμάτων τῆς κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν ἑσπέραν δύσεως τοῦ ἡλίου. Δεύτερον κτύπημα ἠχηρότερον τοῦ πρώτου διεσκέδασε πᾶν ὄνειρον καὶ μὲ ἔκαμεν ἤδη νὰ ἀνατιναχθῶ ἐντελῶς τῆς κλίνης. Δειλὴ ἡ φωνὴ τοῦ ὑπηρέτου προσέθηκεν·

Ἡ ὥρα εἶνε πέντε.

Καὶ εἰς τὰς πέντε καὶ ἡμίσειαν ἀκριβῶς ὠφείλαμεν νὰ κινήσωμεν διὰ Πορταριάν. Διαψεύδουσα τὰς γνωστὰς περὶ βραδύτητος τῶν κυριῶν διὰ τὴν ἐνδυμασίαν των θεωρίας, κατώρθωσα ἀκριβῶς τὴν ὡρισμένην ὥραν νὰ εὑρίσκωμαι μὲ τὸν πίλον ἐπὶ κεφαλῆς πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου. Ἐντὸς ἁμάξης κλειστῆς ἡ ξεναγός μας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της ἀνέμενον. Εἶχε ποοαποφασισθῆ ὅτι ἠθέλομεν ἐφ' ἁμάξης ἀπομακρυνθῆ ὀλίγον τῆς πόλεως, ἵνα μὴ παράσχωμεν εἰς τὰ κατάπληκτα βλέμματα τῶν Βολιωτῶν τὸ θέαμα τῆ πρωϊνῆς ἱπποδρομίας μας.

Τοῦτο ἦτο γνωμη τῆς φίλης μου, ἣν δὲν ἐνόουν, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλ' εἰς ἣν ἔσπευσα νὰ συμμορφωθῶ, μὴ ἀρεσκομένη νὰ προσκρούω εἰς τὰς συνηθείας τῶν τόπων, οὓς ἐπισκέπτομαι.

Εὐθὺς ὡς ἡ ἅμαξά μας ἐσταμάτησεν εἰς τὸ σημεῖον. ἔνθα οἱ ἵπποι μᾶς ἀνέμενον, ἐνόησα ἀμέσως τί θὰ καθίστα γελοῖον τὴν ἔφιππον διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως παρέλασίν μας. Ἀντὶ ζῴων σφριγώντων, ζωηρῶν, σεσαγμένων δι' ἐφιππίων καταλλήλων, μᾶς ἀνέμενον ἐκεῖ πεζότατα ἡμίονοι καὶ ἵπποι κάτω νεύοντες τὴν κεφαλήν, ἥσυχοι, ἥμεροι μὲ σαμάρια βαρύτατα ἐπὶ τῶν ράχεών των καὶ μὲ μικροὺς χρωματιστοὺς τάπητας ἐπ' αὐτῶν, ἠωστὸν μικρὸν διβάνι ἐπὶ τῶν νώτων τῶν ζῴων. Οἱ ἀγωγιᾶται ἐπίσης, ἥμεροι καὶ ταπεινοὶ ὡς τὰ ζῷά των, ἐφαίνοντο λαμβάνοντες προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὰς κυρίας, καὶ ζητοῦντες ὑψώματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνερχόμεναι θὰ ἐπεβίνομεν ἀκινδύνως τῶν ἵππων.

Ἤρχισα νὰ γελῶ, ἀλλὰ καὶ νὰ οἰκτείρω τὸ φῦλόν μου, τὸν ἀνατολικὸν ἔτι πολιτισμόν μας, τὴν μαλθακὴν καὶ τρυφηλὴν ζωὴν εἰς ἣν αὐτοκαταδικαζόμεθα. Τόση ἀνησυχία, τόσος θόρυβος, τόση ἱστορία διὰ νὰ ἀνέλθωμεν δύο γυναῖκες εἰς δύο ζῶα, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐκοιμῶντο ὁλόρθα, τόσον ἥμερα καὶ ἥσυχα ἦσαν. Οἱ ἀγωγιᾶται ὅλοι μᾶς εἶχον περικυκλώσει καὶ ἦσαν ἕτοιμοι ὁ εἷς ἀπ' ἐδῶ καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ νὰ μᾶς συγκρατήσουν, νὰ μᾶς βοηθήσουν, νὰ μᾶς σηκώσουν. Ἤρχισα νὰ χάνω τὴν ὑπομονήν.

— Ἄκουσε, παλληκάρι, εἶπον εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἀνατολιτικώτατα ἐνδεδυμένων ὁδηγῶν μας, ὅστις εἶχε τὴν μανίαν νὰ θέτῃ θηλυκὰ ἄρθρα πρὸ τῶν ἀνδρικῶν ὀνομάτων.

— Θὰ ἔλθῃ ἡ Γιάννης, μοὶ ἀπήντησεν.

—Ὄχι, θὰ ἔλθῃς σύ, ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι ἰδικόν σου, τῷ εἶπον, δεικνύουσα ἵππον ὀλίγον ζωηρότερον τῶν ἄλλων. Σήκωσε ἀπὸ ἐκεῖ ὅλα αὐτὰ τὰ στρώματα, ἀπομάκρυνε ὀλίγον τὸ ζῷον καὶ ἄφησέ με νὰ ἀναβῶ χωρὶς διόλου θόρυβον καὶ ὁμιλίας.

Ἐφάνη ἔκπληκτος, ἀλλ' ὑπήκουσε. Τῷ ἔνευσα νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρά του, ἐπάτησα ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐντὸς δευτερολέπτου ἤμην ἐπὶ τοῦ ἵππου μου.

Ἡ ἔκπληξις τοῦ ἱππότου μου—διότι ὁ τρόπος μεθ'οὗ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὅπως μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς ἀναβάτης, ἦτο ἀληθῶς ἱπποτικός,—ἐκορυφώθη ὅταν μὲ εἶδεν ἱππεύσασαν ὡς ἱππεύουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον αἱ γυναῖκες. Μὲ ἔκφρασιν ἀπελπισίας καὶ φόβου ἐπὶ τοῦ προσώπου ἠτένιζεν ἐκκλλὰξ ἐμὲ καὶ τὸν ἐνώπιόν μας ἀνηφορικὸν τοῦ Πηλίου δρόμον.

Ἐφαίνετο μελετῶν τὴν φυσιογνωμίαν μου καὶ θέλων νὰ πεισθῇ ὅτι ἤμην εἰς τὰ σωστά μου. Ἐπὶ τέλους μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ:

«Μὰ ἔτσι γὰ κάθνται οἱ ἄνδροι, μοὶ εἶπε. Πῶς μπορεῖς

ν' ἀναβῇς ἐκεῖ 'ψηλὰ 'στὸ χωρὶ ἔτσι; Πρέπει δρὸ νὰ σὲ βαστᾶμε. Καὶ πῆρες, καὶ τὸ περὶ ἄτακτο ζῷ».

Ἀτρόμητος ἱππεύτρια.

Χωρὶς νὰ τῷ ἀπαντήσω, τῷ ἔδειξα τὴν σύντροφόν μου, περὶ τὴν ὁποίαν ἐξηκολούθει νὰ συζητᾶται ὁ καλλίτερος τρόπος τῆς ἀναβάσεως παρὰ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες σύροντες ἐν ζῷον πότε ἀπ' ἐδῶ καὶ πότε ἀπ' ἐκεῖ, προσεπάθουν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀνάβασιν. Ἡ φίλη μου, μεθ'ὅλην τὴν φυσικὴν εὐθυμίαν καὶ ἀφελῆ ζωηρότητά της, ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Ἐπὶ τοῦ μετώπου της ἐπεκάθητο ὡσεὶ σκιὰ μελαγχολίας, ἣν ἡρωϊκώτατα προσεπάθει νὰ διασκεδάσῃ. Τὸ πρὸ αὐτῆς ὑψηλὸν ζῷον μὲ τὰ διάφορα στρωσίματα δὲν τῇ ἐφαίνετο ἀσφαλὲς μέσον συγκοινωνίας καὶ μάλιστα διὰ τὸν δρόμον ὃν προεπιθέμεθα νὰ κάμωμεν. Ἀσυνείθιστος εἰς τοιαύτας ἐκδρομάς, στρογγυλοὑτσικη, παχουλή, βαρεῖα ὀλίγον, δὲν εἴζευσε πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ τηρήσῃ τὴν ἰσορροπίαν ὑψηλὰ ἐκεῖ. Ἔπειτα οἱ ἄθλιοι δρόμοι, ὁ ἀνήφορος, ὅλα αὐτὰ τὴν ἀπήλπιζον. Ἡ ἔκφρασίς της ἦτο κωμικωτραγική. Ἐνῷ ἐγέλα—καὶ ἐφκίνετο γελῶσα μὲ τὴν καρδιάν της—αἴφνης εἶς μορφασμός, ὡσεὶ κρυφίου πόνου, διηυλάκωνε τὸ μέτωπόν της καὶ παρήλλαξεν ἐντελῶς τὴν καλήν, τὴν ἀθῶαν ὡς παιδίου ἔκφρασιν τοῦ βλέμματός της. Μοὶ φαίνεται ὅτι στιγμιαίως, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς φαντασίας, ἔβλεπεν ἑαυτὴν κατρακυλοῦσαν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἵππου καὶ τοῦ δρόμου, καὶ ὁ νοητὸς ἐκεῖνος πόνος, ὅστις τὴν ἀνέμενε, τὴν ἔκαμνεν ἀληθῶς νὰ ὑποφέρῃ.

Προσεπάθησα νὰ τὴν ἐμψυχώσω. Ἡ ἅμιλλα εἶναι βεβαίως ὁ καλλίτερος διδάσκαλος. Ὅσον μὲ ἔβλεπεν ἐκεῖ ἐπάνω εὐχαριστημένην, εὐτυχῆ, γελῶσαν, τρέχουσαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, χωρὶς διόλου κανένα νὰ διατρέχω κίνδυνον, ἡ ἔκφρασις ἐκείνη ἡ ὀδυνηρὰ σπανιώτερον ἐπανεφαίνετο καὶ ἡ ἀπόφασις νὰ δοθῇ τέλος εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ἐλήφθη πλέον ἀμετακλήτως. Ἀνῆλθεν εἰς ἐν μικρὸν ὕψωμα καὶ βοηθουμένη ἐτοποθετήθη τέλος πάντων. Ἀλλὰ *γυναικίστικα*, ὡς ἔλεγεν ὁ ἀγωγιάτης—δηλαδὴ ἀνδρικά, ὡς θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς ἐδῶ. Διάσκελα, à califourchon, ὑποβασταζομένη ὑπὸ τῶν ἀγωγιατῶν. Οἱ κύριοι ἐτοποθετήθησαν ἐπίσης καὶ ἡ συνοδία μας ἐξεκίνησεν.

Ἦτο καιρός. Ἀκόμη ὀλίγον καὶ ὁ ἥλιος θὰ ἀνήρχετο πολύ, ὥστε νὰ στερηθῶμεν τοῦ γοήτρου τοῦ ὡραιοτάτου θεάματος, τὸ ὁποῖον τὸ Πήλιον παρουσίαζεν ἡμῖν. Ἤμεθα ἐπὶ τῆς μεγάλης καταπρασίνου πεδιάδος, ἐφ' ἧς ἡ ἄμπελος κυριαρχεῖ, ἡ ἄμπελος βασιλεύει. Νωχελῶς ἐξηπλωμένοι καὶ ἀναρριχώμενοι ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου οἱ πλουτοφόροι τῆς σταφυλῆς θάμνοι, φαίνονται διεκδικοῦντες σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν τὸ ἔδαφος, μόλις εἰς ἀρκιὰ διαστήματα παρέχοντες ὡς ἐξ ὑπερτάτης συγκαταβάσεως ἄσυλον εἰς κερασέας καὶ ἐλαιόδενδρά τινα. Ποῦ καί που χωρικοὶ μὲ τοὺς ὄνους των φορτωμένους κατέρχονται καλημερίζοντές μας προσηνέστατα. Εἷς τούτων περιποιητικώτερος τῶν συντρόφων του, μᾶς προσφέρει ἐκ τῶν καλάθων του κεράσια, ὡράϊος λαμπυρίζοντας μαύρους βότρυς, δυναμένους νὰ διεκδικήσουν τὴν λάμψιν καὶ τὴν μεθυστικὴν ποικιλίαν τῶν ἀκτινοβόλων τοῦ μέλανος ἀποχρώσεων ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους τοῦ κόσμου μαύρους ἀδάμαντας.

Ἡ γεῦσίς των ἁμιλλᾶται πρὸς τὸ θεαματικὸν κάλλος των. Ἡ σάρξ των σκληρά, τραγανίζουσα μεταξὺ τῶν ὀδόντων, ὁ χυμός των γλυκύς, δροσερὸς καὶ κόκκινος ὡς σιροπίου ἀνατολικοῦ χαρεμίου, ἀνακλύεται εἰς τὸ στόμα ποτίζων τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν οὐρανίσκον μὲ ἡδονήν, ἣν δὲν ἐφαντάσθησαν κἂν εἰς τὸν παράδεισόν των αἱ ὀδαλίσκαι τῶν παραμυθιῶν τῆς Χαλιμᾶς.

Καὶ ἐνῷ ἀντὶ παντὸς ἄλλου προγεύματος οἱ θαυμάσιοι καρποί μᾶς δροσίζουν καὶ μᾶς γλυκαίνουν, οἱ ἵπποι μας βαίνουν βραδέως, ἡσύχως, κανονικῶς, ὡσεὶ φιλόσοφοι περιπατητικοί, διερχόμενοι τὴν ζωήν των ὅλην περιπατοῦντες οὕτω ἀπὸ τοῦ Βώλου εἰς τὸ Πήλιον καὶ τἀνάπαλιν.

Ὀπίσω μας ἡ πόλις ὁλονὲν ἀπομακρύνεται, μόλις ἀφυπνιζομένη. Οὔτε θόρυβος, οὔτε κίνησις, οὔτε ζωή. Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὑλακαὶ κυνῶν φθάνουσιν ὡς ἐν ἀπηχήσει μέχρις ἡμῶν, ἵνα διασκεδασθῶσιν εἰς τὸ ἄπειρον.

Τὰ κάλλη τοῦ Πηλίου.

Ἐμπρός μας ἡ σκηνογραφία τοῦ Πηλίου, μία τῶν ὡραιοτέρων τοῦ κόσμου σκηνογραφιῶν. Ἕως ὅτου ὁ ὀφθαλμὸς φθάνει, τὸ Πήλιον μᾶς κλείνει τὸν ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὁρίζοντα, ὡς ἡ κορυφή του φαίνεται ἀπτομένη τοῦ οὐρανοῦ ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά. Ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο ὁμαλά, κλιμακωτά, ἠρέμα ἐκτυλίσσει τὸ ὑπερήφανον ὄρος τὰς θαυμασίας δυτικὰς κλιτύας του, ἀναδιπλουμένας εἰς γραμμὰς εὐτόρνους, εἰς σχήματα κατὰ τόπους ἀπαραμίλλου στρογγύλης πλαστικότητος, εἰς λοφοπέδια μικρὰ ὡς λεωφόρους, εἰς δασύλλια ἀναμιμνήσκοντα τοὺς κρεμαστοὺς τῆς Σεμιράμιδος κήπους, εἰς ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους περιέργου κυματοειδοῦς σχήματος, ὄπισθεν τῆς καμπυλότητος τῶν ὁποίων ὡς ἀφρώδη ἐξαρτήματα, ὡς πολύτιμα λευκὰ τρίχαπτα διαγράφονται τὰ γραφικώτατα, τὰ ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ἀνωμάλως καὶ ἀτάκτως ἐγκατεσπαρμένα χωρία.

Ἀπὸ τὸν Ἄνω Βῶλον—, τὸ πρῶτον χωρίον τὸ ὁποῖον ἀπαντῶμεν, —ἡ θέα τοῦ Πηλίου προξενεῖ ἰλιγγιώδη κατάπληξιν. Εἶναι τόσον τελείως εὔμορφον καὶ ἁρμονικὸν τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας μεγαλοπρεπὲς θέαμα, ὥστε μόνον θαυμαστικὰ Ἐπιφωνήματα, μόνον ἆ! καὶ ὦ! ἀτελείωτα ἐξέρχονται τοῦ στόματός μου. Ἐπειδὴ προηγοῦμαι τῶν συνοδοιπόρων μου, σταματῶ ὀλίγον τὸν ἵππον μου, ἵνα καθιστῶσα καὶ τοὺς ἄλλους κοινωνοὺς τοῦ θαυμασμοῦ μου ἐλαφρώσω ὀλίγον τὸν πλημμυροῦντα τὰ στήθη μου ἐνθουσιασμόν. Ἡ ψυχή, ὅπως ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ἀθυμίᾳ καὶ λύπῃ γίνεται κοινωνική, κουφότερον οὕτω φέρουσα τὴν ὀδύνην, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀμέτρῳ ἀπολαύσει καὶ χαρᾷ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς διὰ τῆς συμμετοχῆς ἀνακουφίσεως αὐτῆς.

Ἀλλ' ἡ φίλη μου πρὸς ἣν πρώτιστα ἀπευθύνομαι ἀδυνατεῖ νὰ ἴδῃ πέραν τῶν ὤτων τοῦ ἡμιόνου της. Ὁ δρόμος μας ἔχει γείνει ἤδη ἀπότομος, ἀνηφορικός, καὶ ἡ ἀγωνία τῆς cavalière intrépide, ὡς ἀποκαλεῖ κωμικώτατα τὸν ἑαυτόν της, ὁλονὲν αὐξάνει. Μάτην δύο ἀγωγιᾶται τὴν συγκρατοῦν, μάτην τὸ δυστυχὲς ζῷόν της βαίνει μόλις κινούμενον, μάτην τὴν προσκαλοῦμεν νὰ θαυμάσῃ, νὰ ἀπολαύσῃ νὰ χαρῇ ὡς ἡμεῖς. Ἀτενῶς ἔχουσα προσηλωμένον τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ὑποζύγιόν της, μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τὰ ἐμπρὸς τοῦ σαμαρίου καὶ τὴν ἄλλην ἐπὶ τὰ ὀπίσω, κουράζεται, ἀφανίζεται, ἐξαντλεῖται καὶ ἐν τούτοις γελᾷ, καὶ διακόπτει μόνον τὸν γέλωτά της, μὲ ἓν ἆ! ἆ! φόβου, ὁσάκις ὁ δρόμος εἶνε πολὺ κακὸς καὶ τὸ ζῷον σκοντάπτει ἢ γλιστρᾷ. Οὐδέποτε ἄνθρωπος κατεχόμενος

ὑπὸ αἰσθήματος φόβου καὶ ἀνησυχίας, διατρέχων δ' ἴτως, ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, καὶ κίνδυνον ἐπικειμένης πτώσεως, ὑπῆρξεν εὐχαριστότερος καὶ ἡρωικώτερος τῆς καλῆς μου ρίλης. Ἐπερίπαιζετόσον ἔξυπνα καὶ τόσον εὔμορφα τὸν ἑαυτόν της, ἐγέλα καὶ διεσκέδαζε τόσον πολὺ διὰ τοὺς φόβους της, ὥστε ἐκ τῆς ἱλαρότητος καὶ εὐθυμίας της μετέδιδεν εἰς ὅλους μας. Οὕτω μεταξὺ τοῦ θαυμασμοῦ μου δι' ὅ,τι ἔβλεπον καὶ τῆς θυμηδίας δι' ὅ,τι ἤκουον, διῆλθον τὴν πρωΐαν ἐκείνην στιγμὰς ἐξόχως ἀπολαυστικάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἠυχόμην νὰ παρετείνοντο-σον τὸ δυνατὸν περισσότερον.

ΠΕΡΙ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Σιωπηλῶς, ἀθορύβως, ἄνευ καταβολῆς κεφαλαίων, ἄνευ χρηματικῶν θυσιῶν, ἄνευ ἐπεμβάσεων τῆς πολιτικῆς αἱ ἑλληνίδες τῶν μεγαλητέρων ἑλληνικῶν κέντρων ἐπιλαμβάνονται τῆς φιλανθρώπου μορφώσεως τῶν θυγατέρων τοῦ λαοῦ.

Τὰ Κυριακὰ σχολεῖα διαδέχονται τὸ ἓν τὸ ἄλλο μετὰ καταπληκτικῆς σπουδῆς.

Μετὰ τὰς Ἀθήνας ἡ Σύρος, μετὰ τὴν Σύρον αἱ Πάτραι, μετὰ τὰς Πάτρας ὁ Πειραιεύς, μετὰ τὸν Πειραιᾶ ἡ Χαλκίς. Ἐὰν ἐκ τῶν ἤδη λειτουργούντων, Ἀθηνῶν καὶ Σύρου, ὑπολογίσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑλληνίδων ἐργατίδων, αἵτινες διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς Κυριακῆς θὰ ἀποκτῶσι τὴν ἀπαραίτητον στοιχειώδη μόρφωσιν, ἵνα ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὸν προορισμόν των ὡς σύζυγοι καὶ μητέρες ἑλλήνων πολιτῶν, τὸ ἐκ τῶν Κυριακῶν σχολείων προσγινόμενον καλὸν εἶναι μέγα.

Καὶ τὸ καλὸν τοῦτο, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἡ πατρὶς εὐγνωμονεῖ καὶ τὸ ἔθνος μεγάλα ἔχει νὰ προσπορισθῇ ἠθικὰ κέρδη ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν προσδευτικῶν καὶ φιλανθρώπων γυναικῶν.

Καλὴ θέλησις, μεγάλη καρδιά, ὀλίγη αὐταπάρνησις συνηνωμέναι μετ' ἀναλόγου ἀναπτύξεως ἀποτελοῦν τὰ παιδαγωγικὰ ἐφόδια τῶν κυριῶν, αἵτινες ἀνέλαβον νὰ μορφώσουν τὸ πνεῦμα καὶ νὰ διαπλάσσουν τὴν καρδίαν τῶν ἑλληνίδων τῶν ἐργατικῶν τάξεων.

Οὐδέποτε ὁ ὁρισμὸς τῆς Κυριακῆς κατενοήθη καλλίτερον, οὐδέποτε τὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας ἡρμηνεύθη σαφέστερον παρ' ἡμῖν, ὅσον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν Κυριακῶν Σχολείων. Προσεύχεσθε τὴν Κυριακήν, διατάσσει ἡ θρησκεία. Ἀλλὰ ποία προσευχή, ποῖος ὕμνος, ποία λατρεία πρὸς τὸν θεὸν δύναται νὰ ἰξισωθῇ πρὸς τὴν ἠθικοποίησιν καὶ τὸν ἀνθρωπισμὸν τόσων ἑκατοντάδων κορασίδων, προορισμένων νὰ ἀγωνίζωνται ἀπὸ τὰ παιδικά των ἔτη τὸν τρομερὸν τῆς ζωῆς ἀγῶνα; Καὶ τί καλὸν δι' αὐτὸν τὸν δημιουργόν, δι' αὐτὴν τὴν κοινωνίαν, δι' αὐτὴν τὴν ἀνθρωπότητα προκύπτει ἐκ τῆς ξηρᾶς καὶ ἐγωϊστικῆς προσευχῆς, ὅταν αὕτη δὲν συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, τῆς διατρανουμένης διὰ τῆς ἐν τοῖς Κυριακοῖς σχολείοις ἐπιτελουμένης ἐργασίας.

Ἡμεῖς μάλιστα αἱ ἑλληνίδες, αἱ ὁποῖαι τόσον ὀλίγον προσευχόμεθα, ἂς χρησιμοποιῶμεν τὰς Κυριακάς μας ὑπὲρ γενικωτέρου καὶ πρακτικωτέρου καλοῦ. Τὰ Κυριακὰ σχολεῖα πρέπει νὰ πλημμυρήσουν τὴν Ἑλλάδα ὅλην. Ὄχι μόνον αἱ μεγαλοπόλεις, ἀλλὰ καὶ αἱ μᾶλλον ἀσήμαντοι κῶμαι πρέπει νὰ ἔχουν τὸ Κυριακόν των Σχολεῖον. Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἶναι τόπος τις εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ φιλοξενῇ καὶ μίαν ἢ δύο ἀνεπτυγμένας γυναῖκας. Ἂς μιμηθοῦν λοιπὸν αὗται τὸ ἰδικόν μας παράδειγμα. Πῶς ἠμποροῦν νὰ διασκεδάσουν καλλίτερον τὴν Κυριακὴν εἰς τόπους ἔνθα οὔτε μουσική, οὔτε περίπατοι, οὔτε θέατρα, οὔτε ἄλλαι διασκεδάσεις ὑπάρχουν ἢ ἐργαζόμεναι διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν διάπλασιν τοῦ ἤθους τῶν μικρῶν καὶ ἐγκατελελειμμένων εἰς τὴν τύχην των χωρικῶν;

Ἡ φιλάνθρωπος καὶ χριστιανικωτάτη βασίλισσά μας τόσον αἰσθάνεται ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν γενίκευσιν ἐν Ἑλλάδι τῶν Κυριακῶν Σχολείων, ὥστε εἶναι πρόθυμος νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν Προστασίαν της πᾶν νέον τοιοῦτον.

Ἡμεῖς ἤδη ἀναμένομεν τὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἄλλων ἀναγνωστριῶν μας, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ, ἐν γενικῇ, οὕτως εἰπεῖν εὐεργετικῇ ἐξεγέρσει πολλῶν συγχρόνως ἑλληνίδων, κατορθωθῇ νὰ τάμωμεν νέαν ὁδὸν πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν πρόοδον.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τὰ φύλλα ἤρχισαν νὰ χλωμοκοκκινίζουν, ὁ ἥλιος νὰ καίῃ ὀλιγώτερον, αἱ ἡμέραι νὰ μικραίνουν, αἱ νύκτες νὰ μεγαλώνουν. Τὰ θερινὰ φορέματα φυσικὰ ἤρχισαν καὶ αὐτὰ νὰ θεωροῦνται πολὺ ἐλαφρὰ καὶ ἡμεῖς νὰ φυλλομετρῶμεν τὰ περιοδικὰ τῶν συρμῶν, διερωτῶσαι τί μᾶς ἐπιφυλάττει εἰς νεωτερισμοὺς τὸ φθινόπωρον.

Καὶ διαβιβάζουσαι πρὸς τὰς ἀναγνωστρίας μας τὰς ἀνὰ τὸν παρισινὸν Κόσμον σταχυολογημένας πληροφορίας μας, γνωρίζομεν αὐταῖς εὐχαρίστως, ὅτι πλήρης ἀναστάτωσις τοῦ συρμοῦ δὲν ἐπίκειται οὔτε διὰ τὴν χειμερινὴν ἔτι περίοδον. Πρέπει δὲ νὰ εἴμεθα πολὺ εὐχαριστημέναι διὰ τὴν σταθερότητα αὐτήν, διότι μεθ' ὅσα καὶ ἂν καταλαλῶσι τῶν τελευταίων ἐπινοήσεων, σπανίως συρμὸς ὑπῆρξε τόσον συμβιβαστικός, λογικὸς καὶ οἰκονομικός.

Ἀπὸ ἐτῶν ἤδη τὰ φορέματά μας δὲν ἔχουν σχεδὸν οὐδὲν ἐξάρτημα. Τὸ ἀπαιτούμενον δι' ἓν φόρεμα ὕφασμα εἶναι μέτριον, μεθ' ὅλον τὸ πρὸς τὰ κάτω πλάτος τῶν ἐσθήτων μας. Ἐπὶ τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας, ἵνα ἐπιτύχῃ τις τὴν αὐτὴν πλάτυνσιν τῶν ἐσθήτων, ἐγρειάζετο διπλάσιον ὕφασμα, διότι τὰ φορέματα τότε ἦσαν ἐξ ἴσου πλατέα πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὰ περικόρμιά μας εἶναι πολυτελέστερα τῶν ἐσθήτων μας, καὶ ὅτι χρειάζονται πολὺ ὕφασμα ἕνεκα τοῦ πλάτους τῶν περιχειρίων, ἀλλ' ἐξαρτήματα ἀπαιτοῦν τόσον ἁπλᾶ καὶ τόσον ὀλίγα, ὥστε τὴν χάριν των προσδίδει εἰς αὐτὰ μᾶλλον τὸ σῶμα ἢ τἀνάπαλιν. Οὔτε φαλμαλαδάκια, οὔτε ψυσαλίδες, οὔτε πολύπτυχα, οὔτε φριγγους, οὔτε χανδρωτὰ πασμαντερὶα φορτόνονται ὡς ἄλλοτε τὰ γυναικεῖα φορέματα.

Τὰ φθινοπωρινὰ ὑφάσματα εἶναι συνέχεια τῶν θερινῶν, ἀλλὰ στερεώτερα καὶ πυκνότερα τούτων, εἰς σγουρὰ κρεπωτά, εἰς πλεκτά, εἰς χνουδωτά. Τὰ χρώματα τοῦ συρμοῦ λαμβάνονται ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῶν πολυτίμων λίθων, τοῦ ρουβινίου, σαπφείρου, ἀμεθύστου, τουρκουάζ. Ὅλα αὐτὰ θὰ ἀποτελέσουν τὸ χρῶμα τοῦ κυρίως ὑφάσματος, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ἡ φαντασία τοῦ καλλιτέχνου βιομηχάνου ἐγκατασπείρει σχέδια διαφόρων ζωηρῶν ἀποχρώσεων, κατὰ τὸ πλεῖστον χνουδωτά, μιμούμενα τὸ ἀστρακάν.

Ὑπὸ τὸ χρῶμα malgache ἐννοοῦν σκιὰν χαλκοειδοῦς χρώματος, προωρισμένου νὰ ἀποτελέσῃ τὸ κυρίως χρῶμα τοῦ συρμοῦ τῆς χειμερινῆς περιόδου Θὰ ἀντικαταστήσῃ πιθανῶς τὸ κυανοῦν bluet, τὸ ὁποῖο ἔκαμε τόσην θραῦσιν κατὰ τὸ θέρος. Τὸ malgache θὰ εὐχαριστήσῃ ὅλας, διότι ἐξ ἴσου πηγαίνει εἰς τὰς ξανθὰς καὶ τὰς μελαγχροινάς, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἡλικίαν.

Τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα εἶναι ὡραιότερα ἢ ἄλλοτε. Τὸ μοναδικὸν ἐδῶ ἐργοστάσιόν μας τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, λαβὸν τὰ τελευταῖα ἐκ Παρισίων σχέδια, ἀπετέλεσε μοναδικοῦ κάλλους συλλογήν. Ἰδίως τὰ ὑδατοβαφῆ τοιαῦτα μονόχροα ἢ ἐναλλάσσοντα εἶναι θαυμασίως ὡραῖα. Τὰ μαῦρα μεταξωτὰ εἶναι τὰ μᾶλλον ἐπιζήτητα ἐκ τῶν μονοχρώων.

***

Τὸ σχῆμα τῶν φορεμάτων δὲν θὰ ἀλλάξῃ πολύ. Θὰ ἔχωμεν καὶ πάλιν godets (ὀμπρελλοειδῆ) ὡς θὰ ἔχωμεν περικόρμια ἐν εἴδει ὑποκαμίσων. Μόνον διὰ τὰ χονδρὰ ὑφάσματα θὰ περιορισθῶμεν εἰς στενὰ περικόρμια, τὰ ὁποῖα στολίζονται μὲ μεγάλα καὶ καλλιτεχνικὰ κομβία. Ἄλλως τε τὰ τόσον λησμονηθέντα κομβία ἐπανέρχονται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Αἱ τελευταῖαι ἐπινοήσεις τοῦ εἴδους τούτου εἶναι θαυμάσιαι, ἐκ μετάλλου σκαλισμένου μὲ ἀδάμαντας ἢ μαργαρίτας ἐπ' αὐτῶν ἐκ παλαιᾶς σαξωνικῆς γῆς, ἐκ χανδρῶν, τέλος ἐκ παντὸς εἴδους

Ἡ μέση τῶν περικορμίων κονταίνει ὀλίγον, συντελούσης ἄλλως εἰς τοῦτο καὶ τῆς πλατείας ζώνης, ἥτις ἤδη συνειθίζεται. Ἡ μόνη ἐπαισθητὴ μεταβολὴ θὰ εἶναι τῶν μανικίων. Δὲν τολμῶ νὰ βεβαιώσω ἔτι ὅτι θὰ ἐλαττωθῇ ὁ ὄγκος των, καίτοι τὰ χρονικὰ τοῦ συρμοῦ ἀναφέρουν ὅτι ἡ πριγκήπισσα Ἑλένη τοῦ Ὀρλεὰν δὲν ἔφερεν ὀγκώδη μανίκια τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της. Ὅπως δήποτε τὸ σχῆμα θὰ ἀλλάξῃ. Ἀντὶ τοῦ φουσκώματος, ὅπερ πλαταίνει τοὺς ὤμους, θὰ ἔχωμεν φούσκωμα ἐξογκοῦν τοὺς ἀγκῶνας. Ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ ὤμου δὲ ἐξαρτήσεώς των ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ποικίλλονται μὲ πέντε-ἑξ σειρᾶς σουφρῶν.

Φιλόκαλος.

Ο κ. Ι. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ὁ γλυκύς, ὁ αἰσθηματίας, ὁ λόγιος, ὁ διὰ πάντας ἔχων μίαν καλὴν λέξιν καὶ ἓν μειδίαμα, ὁ ποιητὴς δημοσιογράφος κ. Ι. Καμπούρογλος ἀφῆκεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος τὰς τάξεις τῆς δημοσιογραφίας.

Ἡ πολιτεία, ὑπὲρ ἧς ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν διὰ τοῦ καλάμου του ἠγωνίσθη, ἐκάλεσεν αὐτὸν ἀντιλήπτορα καὶ συνεργάτην της ἐν τῇ ἐμπιστευτικωτάτῃ καὶ τιμητικωτάτῃ τῶν θέσεων, τὴν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν», ἡ τόσον εὐγενῶς ἐνισχυθεῖσα παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ δημοσιογραφικῇ πορείᾳ της, χαίρει ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἐπαξίως ἀποδοθεῖσαν εἰς τὸν κ. Ι. Καμπούρογλον τιμὴν ταύτην, καὶ συγχαίρει τὴν Κυβέρνησιν, διὰ τὴν ἀρίστην ἐκλογήν, ἣν ἐποιήσατο ἐν τῷ προστώπῳ τοῦ τόσας συμπαθείας κεκτημένου τέως συνάδελφου.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙΩΤΩΝ

Παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ διαμενόντων Ἡρακλειωτῶν Κρητῶν συνέστη κατ' αὐτὰς Ἀδελφότης, σκοποῦσα τὴν ἀπὸ κοινοῦ τῶν Ἡρακλειωτῶν συνεργασίαν ὑπὲρ τῶν γενικῶν συμφερόντων τῆς τε ἰδιαιτέρας καὶ τῆς ὅλης πατρίδος.

Πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος ταύτης ἐξελέγη ὁ γνωστὸς ἰατρὸς ἐξ Ἡρακλείου κ. Ι. Ζαχαριάδης, γραμματεὺς δὲ αὐτῆς ὁ συνάδελφος δημοσιογράφος κ. Ι. Δαμβέργης ὁ ἐπιφανῆ κατέχων θέσιν ἐν τῇ συγχρόνῳ νεωτέρᾳ ἡμῶν φιλολογίᾳ.

Ἀδελφότης, ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν διευθυνομένη, δὲν δύναται ἢ νὰ ἀνταποκριθῇ πληρέστατα εἰς τὸν εὐγενῆ σκοπὸν τῆς ἱδρύσεώς της, καθιστᾶμένη ἴτως σὺν τῷ χρόνῳ ὁ πυρὴν μεγάλης καὶ συμπαγεστέρας τῶν ὅλων Κρητῶν ἑνώσεως.

ΝΕΑΙ ΤΙΜΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΗΣ κ. ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Τὰ πρῶτα βραβεῖα, τὰ ὁποῖα ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς Διεθνοῦς τοῦ Σικάγου Ἐκθέσεως εἶναι τὰ τοῦ ἐργοστασίου τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη. Ὄχι μόνον ἡ ἱδρύτρια τοῦ ἐργοστασίου τούτου βραβεύεται, ὄχι μόνον ἡ ἐφευρέτις τόσων νέων ὑφαντικῶν ἐπινοήσεων δα Βασιλικὴ Καρασταμάτη τυγχάνει ἐξαιρετικῶν τιμῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ μεγάλαι ἐργατίδες τοῦ ἐργοστασίου τούτου λαμβάνουν ἐπίσης διπλώματα τιμῆς καὶ βραβεῖα. Οὕτω μία τῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ἀσύλῳ διαιτωμένων ἐργατίδων, ἡ Μαρούσα Βωβολίνη ἔτυχε τῆς ὑψηλῆς τιμῆς νὰ βραβευθῇ, χάρις εἰς τὴν ἐν τῇ ὑφαντικῇ τελειοποίησίν της, ἣν αὐτὴ ὡς καὶ τόσαι ἄλλαι ὀφείλουν εἰς τὴν ἀκάματον καὶ θαυμασίαν ἑλληνίδα βιομήχανόν μας κ. Σπάρτην Καρασταμάτη.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐννοῶ, φίλη μου, πόσον θὰ εἶσαι δυστυχής, ἀφοῦ ἐδοκίμασες τόσας πικρία ... Ἀλλ' ἐὰν καὶ ἐγὼ ἔχανον τὸν σύζυγόν μου!... Καὶ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ μόνῃ ἐρρίγησε, καὶ τὸ λεπτὸν πρόσωπόν της ἐγένετο κάτωχρον.

— Εἶσαι λοιπὸν εὐτυχής; ἠρώτησεν ἡ Ἐστέλλα διὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸ θέμα, τῆς ὁμιλίας.

— Εὐτυχεστάτη. Εὑρίσκω δὲ ὅτι γάμος, ὡς ὁ ἰδικός μου, εἶναι παράδεισος Ἀμριδάλλω ἐὰν ἡ ἀδελφή μου εἶναι τῆς αὐτῆς γνώμης διὰ τὸν σύζυγόν της, τὸν φαλακρὸν μὲ τὴν μακρὰν γενειάδα, καὶ μὲ τὸ ὕφος μετρίου συμβολαιογράφου, τὸ ὁποῖον ἔχει... Ἀλλ' ἔχει χρήματα, καὶ εἶναι πλουσιώτεροι ἡμῶν. καὶ ὅμως, καθὼς λέγει καὶ ὁ ἴδιος, εἶναι πάντοτε εἷς ἀμπελουργὸς τῆς Βουργουνδίας. Ἐγὼ προτιμῶ τὸν στρατόν. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ φύγω, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν εἰξεύρει ὅτι εἶμαι ἐδῶ.

— Θὰ τὸ εἴπῃς εἰς τὸν σύζυγόν σου; εἶπεν ἡ Ἐστέλλα.

— Ναί, ἀπήντησε φαιδρῶς ἡ νεαρὰ γυνή, καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ προφθάσω τὴν μαγείρισσαν νὰ μὴ βάλῃ τὰ βραστὰ αὐγὰ εἰς τὸ νερὸ πρὶν φθάσω, θὰ πάρω ἄμαξαν διὰ νὰ ὑπάγω ταχέως. Τοῦτο θὰ μὲ διασκεδάσῃ πολύ. Ὑγίαινε, καλή μου Ἐστέλλα, μικρά μου μήτηρ, καλὴν ἐντάμωσιν. ...

Τί καλά, διὰ πρώτην φορὰν θὰ πληρώσω ἁμαξηλάτην μόνη μου. Καὶ ἀναζητοῦσα ἐν τῷ θυλακίῳ της τὸ βελάνιόν της μετὰ κωμικῆς σπουδῆς, ἐστάθη καὶ περιέφερε κυκλοτερῶς τὸ βλέμμα ἐντὸς τῆς αἰθούσης:

Δυστυχὴς Ἐστέλλα, προσέθηκε, πάντοτε μόνη... ἐγὼ θὰ ἀπέθνησκον ἐκ θλίψεως ἐὰν τώρα ἔμενον μόνη... Ἀλλὰ σύ, δὲν εἶχες ποτὲ σύζυγον, διότι δύο ὡρῶν γάμος δὲν λογαριάζεται.

— Βεβαίως, ἀπήντησε θλιβερῶς, ἡ Ἐστέλλα...

Εἶναι ἀρκετὸν νὰ μὴν γνωρίζῃς.... Καὶ ἦτο τρελλός;

Ἡ ἀπάντησις τῆς νεαρᾶς χήρας — πιστεύω — δὲν ἠκούσθη ὑπὸ τῆς Ὀδέττης, ἥτις ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως, ἐνῷ ἡ Ἐστέλλα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐξ ἴων ἀρωματισμένην αἴθουσαν, θλιβομένη μυχίως διὰ τὴν θραυσθεῖσαν ὑπαρξίν της.

Ἐπλησίασε βραδέως εἰς τὸ γραφεῖόν της, ἐκάθησε παρ' αὐτῷ, καὶ ἤρχισε ν' ἀναδιφῇ τὸ βιβλίον τῶν ἐξόδων· ἀλλ' ἡ διάνοιά της ἀπέχε πολὺ τῶν λογαριασμῶν, πετῶσα κατόπιν τῆς Ὀδέττης. Ἐντὸς φιλοκάλως κεκοσμημένης αἰθούσης, ὡς κάνιστρον πλῆρες ἐκ τῶν δώρων τοῦ γάμου, διέθλεπεν αὐτὴν πλησίον τοῦ συζύγου της, λογαγοῦ τῶν Οὐσάρων, ὅστις μὲ λάμποντας ἐξ εὐτυχίας ὀφθαλμούς, μὲ ἡμιάνοικτα χείλη, ἐπροχώρει πρὸς αὐτήν, καὶ ἐγέλα διὰ τὴν πρωϊνὴν καὶ παράδοξον ἐκδρομήν της Διέθλεπεν εἰς τὸ ἑστιατόριον τὴν ὑπὸ τοῦ λογαγοῦ τὴν πρωΐαν τεθεῖσαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης ἀνθοδέσμην, καὶ ἀμφοτέρους παρακαθημένους καὶ μετ' εὐδαιμονίας ἀπολαύοντας ἐν μέσῳ γελώτων τῆς ὑλικῆς αὐτῆς στιγμῆς τοῦ γεύματος, ἐνῷ ἀκτὶς ἡλίου διαθέτουσα διὰ τῶν παραπετασμάτων ἐστόλιζε τὰς κεφαλάς των διὰ τῶν χρυσῶν κροσσῶν της.

Ἡ ὀπτασία αὕτη ὑπῆρξε βραχεῖα, καὶ ἡ Ἐστέλλα ἀπωθήσασα τὸ βιβλίον τῶν δαπανῶν, ἐστήριξε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐδύθισεν ἐντὸς αὐτῶν τὴν ὡραίαν κεφαλήν της, ὡ, ἄπελπι παιδίον, καὶ θερμὰ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς

XXIV

Περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἐτελέσθη μετὰ μεγάλης πομπῆς ἡ ἐπιμνημόσυνος τελετὴ τοῦ λοχαγοῦ Δὲ Βωράνδ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ. Ἡ κ. Μονκλὰρ ἐπέμεινεν, ὅπως ἀποστεῖλῃ προσκλητήρια πρὸς ὅλους τοὺς ἀρχαίους γνωρίμους της, ἐναντίον τῶν ἐπιφυλακτικῶν παρατηρήσεων τῆς Ἐστέλλας

ΤΟ ΣΚΡΙΠ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΝ

Τὸ Σκρὶπ τὸ φαιδρόν, τὸ διασκορπίζον τὸν γέλωτα καὶ τὴν χαράν, τὸ Σκρὶπ τὸ ἔξυπνον, τὸ εὐφυολόγον, τὸ δροσερόν, τὸ τέως ἑβδομαδιαῖον ἐγένετο καθημερινόν. Τὸ περίεργον δ' εἶναι ὅτι καὶ εἰς τὴν καθημερινὴν ἔκδοσίν του κατοσθόνει νὰ διατηρῇ τὴν ἀπαράμιλλον εὐθυμίαν του καὶ νὰ παρουσιάζῃ τὰ σοβαρώτερα τῶν ζητημάτων ὑπὸ ἐξωτερικὸν κατ' ἐξοχὴν ἐπαγωγὸν καὶ ἐπίχαρι. Εἰς τὴν χαιδρὰν εἰκονογραφημένην νέαν συνάδελδον εὐχόμεθα πρόοδον καὶ προκοπήν.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Θίασος Πρόοδος. Ἀληθῆ θαύματα ἐπετέλεσε καθ' ὅλην τὴν θερινὴν περίοδον ὁ παρὰ τοῦ κ. Κοτοπούλη διευθυνόμενος θίασος «Πρόοδος». Πρῶτον ἐν τῷ «Ἀθηναίῳ» καὶ δεύτερον ἤδη ἐν τῷ «Θεάτρῳ τῆς 'Ομονοίας» συνεκέντρωσε καθ' ὅλην τὴν θερινὴν περίοδον πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον ἔτερψε διὰ τῆς διδασκαλίας τόσων νέων καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκλεκτῶν ἔργων.

Ἡ «Μαρκέλλα», ὁ «δὸν Κιχώτης», ἡ «Πεθερά», καὶ πλῆθος ἄλλων ἐλαφροτέρων κωμειδυλλίων ὀφείλουν εἰς τὸν θίασον «Πρόοδος» τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφάνισίν των. Εἰς τὸν θίασον «Πρόοδος» ὀφείλεται,γέννημα καὶ δημιούργημα αὐτοῦ, ἡ δεσποινὶς Κοτοπούλη, νεαρὰ καλλιτέχνις, ἥτις σὺν τῷ οἰκογενειακῷ ταλάντῳ τόσας ἄλλας συνδυάζει καλλιτεχνικὰς χάριτας, καὶ τόσην ζηλευτὴν κομψότητα καὶ πρωτοτυπίαν ἐν τῇ ὑποκρίσει αὐτῆς.

Ὁ κ. Κοτοπούλης διὰ τῆς τοιαύτης ὑπερόχου καλλιτεχνικῆς δράσεώς του ἀποβαίνει οὗτω εἷς τῶν ἰσχυροτέρων ἀκρογωνιαίων λίθων τῆς παρ' ἡμῖν καλλιτεχνικῆς κινήσεως.

Ἰταλικὸν Θέατρον. Διὰ θερινὸν θέατρον θίασος μελοδραματικὸς τόσον καλῶς κατηρτισμένος ἐν τῇ ὁλοτητί του ἀποτελεῖ βεβαίως ἐξαίρεσιν. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ἀθρόον σπεύδει ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς παραστάσεις τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ Ὀρφανίδου Ἰταλικοῦ θιάσου.

Οἱ πρωταγωνιστοῦντες ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐν τῷ θιάσῳ τούτῳ δύνανται νὰ καταλεχθῶσι μεταξὺ τῶν καλλιτέρων, οὓς ἐφιλοξένησεν ἡ πόλις μας διὰ τὰς ἐπισήμους μελοδραματικὰς παραστάσεις τοῦ Μεγάλου Θεάτρου. Ὁ κωμικός, ὁ βαρύτονος καὶ ὁ ὑψίφωνος ἀπέκτησαν ἀμέριστον τὴν συμπάθειαν τοῦ κοινοῦ, τόσον ὡραῖα ψάλλουν καὶ ὑποκρίνονται. Ἤδη μὲ τὴν αὔριον ἀναμενομένην νέαν ὑψίφωνον ὁ Ἰταλικὸς θίασος συμπληροῦται ἐπιζήλως, ἐὰν θελήσῃ δὲ νὰ συνεχίσῃ τὰς παραστάσεις του καὶ τὸν χειμῶνα, βεβαίως θὰ τύχῃ ἀμερίστου καὶ ἐνθουσιώδους ὑποστηρίξεως τοῦ κοινοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Ε. Θ. *Κέρκυραν.* Δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν τελευταίαν σας. Ἀποσταλέντα ἐλήφθησαν ὡς σᾶς ἔγραφον. Εὐγνωμοσύνην πολλήν.—Δα Π. Μ. *Σπέτσας.* Θερμοτάτας καὶ ἀπείρους εὐχαριστίας δι' ἀποδοχὴν ἀντιπροσωπείας. Δρ: 15 ἐλήφθησαν. Καὶ πάλιν εὐχαριστίας.—Κον Στ. Μπ. *Λίσβαν.* Ὅπου ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Ἑρμῆς δύναται νὰ συγγενεύῃ μὲ τὰς Μούσας καὶ φαντασία ποιητικὴ νὰ ἀποπλανᾷ ἐνίοτε τὴν ὅρασιν. Ἀδιάφορον σᾶς εὐγνωμονοῦν ἀπείρως διὰ φιλοφρονεστάτας κρίσεις.—Καν Μ. Ι. Σφ. *Ἡράκλειον.* Πολύ, πολὺ εὐχαριστῶ διὰ τόσα λόγια τῆς καρδίας. Τὸ φύλλον δὲν ἐστάλη ἀμέσως, διότι κατ' Αὔγουστον διακόπτεται πάντοτε ἡ ἔκδοσις. Συνδρομὴ ἐλήφθη.—Κον Ν. Π. *Νοβοροσίσκην.* Εὐγνωμονῶ διὰ προθυμίαν. Φύλλα ἀποστέλλονται. Δὲν στοιχίζουν τίποτε. Ἀναμένω νεωτέρας εἰδήσεις σας. Δα Α. Ι Κ. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 58 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἡ Σ. εἶχε δίκαιον. Ἄλλως τε ἐπλήρωσε κατ' εὐθεῖαν. Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς ὅλας συγχρόνως. Πῶς λοιπὸν συμβαίνει νὰ μὴ λαμβάνωνται παρά τινων. Εἴμεθα ἐν τούτοις πρόθυμοι νὰ ἀποστείλωμεν ἐκ δευτέρου πᾶν τὸ ζητούμενον.—Δα Κ. Κ. *Μεσολόγγιον.* Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Πάντοτε καλὴ καὶ πρόθυμος. Πολλὰς εὐχαριστίας.—Κας Δ. Α. Ν. καὶ Μ. *Ταϊγάνιον.* Καθυστερούμεναι συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Δα Α. Χρ. Χ. *Σουλιτᾶν.* Εἰς τὴν τελευταίαν μου δὲν ἔλαβον εἰσέτι ἀπάντησιν καὶ ἀνησυχῶ. Σᾶς ἔστελλον καὶ τὴν ζητηθεῖσαν φωτογραφίαν. Ἀπαντήσατέ μου, γνωρίζουσά μοι ἀσφαλῆ παραλαβήν.—Καν Κρ. Χρ. Δ *Ἀγυιάν.* Μόλις σήμερον δημοσιεύεται. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφω.—Δα Π. Δ. *Λεμησσόν.* Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ἐὰν κατορθώσω νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ. Ἴσως τὸ προσεχές. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ πρόσκλησιν. Καν Ο. Μπ. *Ἁγίους Τεσσαράκοντα.* Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας. - Δα Μ. Τρ. *Χίον.* Δὲν ἔλαβον εἰσέτι ἀπάντησιν εἰς τὴν τελευταίαν μου ἐν ᾗ σᾶς παρεκάλουν θερμῶς νὰ μοὶ γράψητε πρὸ τῆς 10ης 7]βρίου. Ἀναμένω.—Κον Χ. Μ. Π. *Νεοχώριον* (Θεσπιῶν). Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε εὐχαρίστως ἀπὸ 1ης 7]βρίου. Ἡ «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» εἶναι ἑβδομαδιαία καὶ ὄχι καθημερινή.—κ. Ἀδ. Κ *Ἰσμαήλιον.* Τέλος ἐλήφθησαν τὰ 100 φρ. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Μ. Ε. *Δαρδανέλλια* Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη.—Κον Ε. Γ. Τσ. Συνδρομή σας ἐλήφθη καὶ ζητούμενος ἀριθμὸς ἀπεστάλη. Ζητήσατε ἀπόδειξιν πληρωμῆς παρὰ κ. Βρέττα. Κον Μ. Γκ. *Κωστάντζαν.* αἱ 24 καὶ προηγούμενα 16 φρ. ἐλήφθησαν καὶ ἐπιστώθη ἡ μερίς σας.—Κον Ν. Α. Π. *Καλάμας.* Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας.—Καν Ζ. Δ. Γ. *Κέρκυραν.* Ποία ἦτο ἡ προτέρα διαμονή σας, ἵνα σᾶς διαγράψωμεν ἐκεῖθεν ;—Κον Α. Γ. *Κ]πολιν.* Τελευταία σας μετὰ φρ. 71 ἐλήφθη. Διακόψατε τὴν πρὸς τὸν κ. Ἀνανιάδην ἀποστολὴν τοῦ φύλλου. Δα Ε Τρ *Βάρναν.* Μὲ ἐλησμονήσατε Ἀναμένω.—Δα Οὐ. Γ. *Λευκάδα.* Μένει ἔτι εἰς Τεργέστην ;—Κον Κ. Δ. Π. *Σωζούπολιν.* Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 80 ἐλήφθη. Ἀναμένομεν ἄνευ ἀναβολῆς πλήρη ἐκκαθάρισιν.—Κας κ. Αἰ. Π. *Κεφαλληνίαν*, Ν. *Κάιρον*, Εἰ. Κ. Μ. *Λέσβον*, Αἰ. Β. *Αἰτωλικόν*, Φ. Λ. Η. *Ναύπλιον.* Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.

αἱ μάλιστα παρευρέθη ἐν αὐτῇ, μ' ὅλας ἐπίσης τὰς παραστάσεις τῶν φίλων της, διϊσχυριζομένη ὅτι ἐθεώρει αὐτὸν υἱόν πλέον καὶ ὄχι ἀνεψιόν, καὶ ἑπομένως ὤφειλεν εἰς αὐτὸν τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἔνδειξιν τρυφερότητος.

Ἀλλ' ἀπό τινος ὁ χαρακτὴρ τῆς γηραιᾶς κ. Μονκλὰρ μετεβλήθη ἐπαισθητῶς· ἡ γενναία ἐκείνη φλόξ,ἥτις ἀνέλαμψε καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀνεψιά της προσεβάλλετο ὑπὸ τῆς κοινωνίας,ἐσβέσθη καὶ μόνον σπινθῆρές τινες ἀνέθωρον ἐνίοτε, καὶ ἡ ἰδέα τοῦ προσεχοῦς θανάτου της κατίσχυεν αὐτῆς, καὶ ἐξεδηλοῦτο δι' ἐπιμόνου μελαγχολίας καὶ πικρίας ἀπείρου.

Τὴν κατάστασιν ταύτην ἡ Ἐστέλλα ὑπέφερεν ἀγογγύστως, φρονοῦσα ὅτι καὶ ἡ γενναιοτέρα καὶ μακροτέρα ὑπομονή, δὲν θὰ ἦτο ἀρκοῦσα ἀναμοιδὴ τῆς φιλοστόργου προστασίας, δι' ἧς τὴν εἶχε περιβάλλει ἡ κ. Μονκλάρ.

Παρευρεθεῖσα δὲ αὕτη εἰς τὸ μνημόσυνον μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς της, παρετήρησε μετ' ἄλγους πόσον εὐάριθμοι ἦσαν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐξεδήλωσαν εἰς τὸν δυστυχῆ Ραϋμόνδον τὴν ὑστάτην αὐτὴν στοργικὴν ἀνάμνησιν, καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδίαν, τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ἐκδήλωσιν ἐκτιμήσεως.

Ὀλίγοι οἰκεῖοι, οἱ προμηθευταὶ τοῦ οἴκου των, καὶ πλῆθος περιέργων, ἀπετέλουν τὸν κύκλον τῶν παρευρεθέντων, τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχεν ὁ γηραιὸς ἐκεῖνος συγγενής των, ὅστις καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχεν ἀντιπροσωπεύσει τὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν κηδείαν, καὶ ὅστις ἐθεώρει τὴν νέαν αὐτὴν ἐμφάνισίν του ἐν τῷ ναῷ ὡς λίαν φορτικὴν ἐκδούλευσιν, ἀποδιδομένην εἰς δύο ἀπροστατεύτους γυναῖκας.

Ὑπὸ μυστηριώδους συγκινήσεως κατεχόμενος ὁ Benoist, ἐξήταζε τὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων, οἵτινες συνωμίλουν ἀδιαφόρως, καὶ ματαίως ἔτεινε τὸ οὖς προσπαθῶν ν' ἁρπάξῃ λέξιν τινά. Περὶ τὸ τέλος δὲ τῆς πενθίμου τελετῆς, πλησιάσας πρὸς τὴν κ. Μονκλάρ, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἄμαξάν της, ἐνῷ ὁ γηραιὸς συγγενής των ἐδέχετο δυσθύμως τὰ συλλυπητήρια ὀλίγων φίλων. Ἀλλ' ἡ κ. Μονκλάρ, παρὰ τὰς προτροπὰς τῆς Ἐστέλλας, ὅπως ἀναχωρήσουν, διηυθύνθη πρὸς τὴν μεγάλην θύραν, καὶ ἔμεινεν ἀγέρωχος πλησίον αὐτῆς ἀριθμοῦσα μετ' ἀφάτου πικρίας ὄχι πλέον τοὺς παρόντας φίλους, ἀλλὰ τοὺς ἀπόντας.

Τέλος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν καὶ τοῦ τελευταίου ξένου, ὁ γηραιὸς συγγενὴς ἀπεχαιρέτησεν ὑπὸ τὸ διὰ μελανοῦ ὑφάσματος κεκαλυμμένον περίστυλον,τὴν κ. Μονκλάρ, ἥτις θερμῶς ηὐχαρίστησεν αὐτὸν διὰ τὴν προστασίαν του, ἐνῷ συγχρονως φωνὴ παιδικὴ κόρης τοῦ ὄχλου ἀντήχησεν, ὡς κώδων μεταλλινος,κατὰ μῆκος τῶν ἠχηρῶν θόλων „ἡ νέα κυρία, ἢ ἡ γραῖα, μητέρα, ἐσκότωσε τὸν ἄνδρα της;

Πάντες ὅσοι κατέβαινον τὰς βαθμίδας ἔστρεψαν τὰ βλέμματά των νὰ ἴδωσιν, ἀλλ' ὁ Benoist διὰ βιαίας κινήσεως ἥρπασε τὸν βραχίονα τοῦ κορασίου, παρεμέρισεν αὐτὸ μετὰ πικρῶν λόγων, καὶ ἐπανῆλθεν ἐσπευσμένως πλησίον τῶν δύο γυναικῶν. Καὶ ἐνῷ ἡ γηραια κυρία ἐλάμβανεν τὸν βραχίονα τοῦ συγγενοῦς της, ἡ Ἐστέλλα μόνη παρετήρει μετ' ἀνεκφράστου θλίψεως τὴν κόρην, ἥτις ἀπηύθυνεν αὐτῇ τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ὕβριν.

Λάβετε τὸν βραχίονά μου, κυρία, τῇ εἶπεν ὁ Θεόδωρος μεγαλοφώνως. Καὶ συγχρόνως παρέσυρε μέχρι τῆς ἀμάξης τὴν νεαρὰν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν αἱ δυνάμεις της ἤρχισαν νὰ ἐγκαταλίπωσιν.

Ἀναβῆτε, ἐξάδελφέ μου, ἀναβῆτε κύριε, εἶπεν ἡ κ. Μονκλάρ, εἰς τοὺς δύο ἄνδρας οἵτινες τὰς συνώδευσαν. Καὶ ἐν σιωπῇ διῆλθον τὸ βραχὺ διάστημα ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ μέχρι τοῦ μεγάρου Δὲ Βωράνδ. Ἡ κ. Μονκλὰρ ἀνέβη βραδέως τας βαθμίδας τοῦ μεγάρου, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ προσγείου ὀρόφου, καὶ ὁ Benoist, ὅστις εἶχε λάβει τὸν βραχίονα τῆς Ἐστέλλας, διηύθυνεν αὐτὴν ἐπί τινος ἀνακλίντρου.

Φίλοι μου, εἶπεν ἡ γηραιὰ κυρία, ἀντιπαλαίουσα πρὸς τὴν καταλαμβάνουσαν αὐτὴν ἄκραν ἀδυναμίαν, σᾶς εὐχαριστῶ. . . . εἶχον ἄδικον. . . . οἱ ὀφθαλμοί της ἐκλείσθησαν, καὶ ἐλιποθύμησεν.

(ἀκολουθεῖ)